

DAGNINGEN

**"GÅN SÅ ÅSTAD MED
HAST OCH SÄGEN TILL
HANS LÄRJUNGAR."**

—MATTEUS 28:7

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

DUBBELNUMMER

Aug. 1956 Sept.

Ångest och förtvivlan över folken.

(Föredrag hållet den 4 oktober 1914.
av Charles Taze Russell).

”På jorden skall ångest komma över folken, och de skola förtvivla vid havets och vågornas dån, under det att människor uppgiva andan av förskräckelse och av väntan på det som skall övergå världen.” (Luk. 21: 25—26.)

Aldrig har ett sådant krig rasat, som det nu pågående. Säregna förhållanden ha uppkommit i högre grad än någonsin förut varit känt i världens historia. Med den fullständiga förstörelse av civilisationen, som nu hotar, synas de nuvarande förhållandena få en säregen makt, när vi betänka i vilket förhållande Gud står till allt detta.

Från alla håll uppstiga böner till Gud om fred. Somliga bedja för de allierade arméernas framgång — vilket betyder tyskarnas, österrikarnas och ungrarnas nederlag. Andra bedja om raka motsatsen. Åter andra bedja, att kriget icke må fortsätta. Allt detta uppenbarar en stor förvirring i tankarna. Huru skulle alla dessa böner kunna bli hörda? Mästaren har sagt oss, att vi skola bedja i överensstämmelse med Guds ord. Innan vi bedja något angående denna sak, vore det därför väl om vi undersökte vad som är Guds uppsåt med hänsyn till detta krig, på det vi måtte kunna bedja i harmoni med hans anordningar. I stället för att tala om för den Allsmåktige vad han skall göra, borde vi lyssna till hans ord och beakta vad han säger om detta krig och det förfärliga Harmageddon, som skall följa därpå — ”en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till”. — Dan. 12: 1. Upp. 11: 16—18.)

Då jag nu läser min bibel med klarare ögon än jag en gång gjorde, ser jag så många ting helt annorlunda än jag en gång föreställde mig dem, att jag har stort medlidande med dem, som ha förvirrade uppfattningar i denna sak. Såsom jag läser biblen, så har Gud förutsagt

just detta krig och har angivit precis vad som händer i vår tid. Genom profeten Joel har han sagt till alla nationer: "Den svage säge: Jag är stark . . . Ja, må hednafolken resa sig och draga åstad till Josafats dal" — till striden på Guds, den allsmåktiges, stora dag. (Joel 3: 9—12). — Om Gud har förutsagt detta nationernas krig, så behöva vi icke bedja honom göra slut på ett krig, som han förutsagt skulle äga rum. —

Så långt detta krig hittills räckt, har det förvisso fört ett större antal i graven än något föregående krig. Många skola utan tvivel uppröras av den tanken, att detta krig och den ännu större olycka, som skall följa efter, äro anordnade av Gud. Emellertid är nationernas församlande till den pågående striden åsyftad i profetens ord, där de svaga nationerna uppmanas att göra sin styrka gällande och draga allesammans till Josafats dal — eller gravarnas dal. — (Joel 3: 2—14).

VAD VI SER I GUDS PLAN.

I överensstämmelse med denna profetia har folken under årtal "smidit sina plogbillar till svärd och sina vingårdsknivar till spjut", (Joel 3: 10) — i den meningen, att penningar använts till militära ändamål, som rätteligen skulle ha använts till anskaffandet av åkerbruksredskap och till utveckling av jordbruket. Synbarligen komma alla världens nationer ännu att bliva invecklade i kriget. Lyckligt vore det, om vårt eget land (USA) kunde undslippa. Vi lägga med glädje märke till, att vår president och vår utrikesminister äro fredsvänner, och de skola säkerligen göra allt, som står i deras makt, för att undvika förvecklingar och krig. Men det är dock rimligt att vänta, att då de stora europeiska nationerna inser huru mycket de komma att försvagas genom kriget, skola de göra allt som står i deras förmåga att indraga USA däri, så att vi efter kriget icke kommer att stå allt för mycket över de andra nationerna i finansiell kraft och på alla andra sätt.

Men för flertalet är det mycket svårt att tänka sig, att Gud skulle ställa till ett stort krig. Säkerligen är det något fel med deras tankegång, annars skulle det icke råda sådan förtvivlan, ty Herren säger till sitt folk, att de icke skola vara i mörker. Paulus säger med avseende på denna nödens tid: (1 Tess. 5: 1—6):

”Men I, mina bröder, ären icke i mörker, så att den dagen skall överfalla eder som en tjuv, ty I ären alla ljusets barn och dagens barn.” Guds folk bör ha en allmän kunskap rörande hans planer, uppsåt och anordningar.

Endast då vi betrakta Guds plan såsom ett helt, kunna vi förstå hans förhållande till detta blodiga krig — och till alla krig. Många har endast sett små brottstycken av Guds plan och har därför icke kunnat fatta detta stora ”längden, bredden, höjden och djupet i Guds storlagna uppsåt”. (Efes. 3: 18). Men envar, som fått en rätt uppfattning om Guds stora plan, skall därför alltid vara i stånd att rätt uppskatta och placera icke blott vår tids händelser utan även allt som skall komma, ty bibeln skildrar grunddragen av mänsklighetens hela historia.

Skriften lär tydligt, att vår jord är den enda upproriska provinsen i hela Guds sköna skapelse. På denna lilla planet har Gud tillåtit synden ha sin gång — att knoppas, blomstra och bära frukt — på det att både människor och änglar måtte få se de sorgliga resultaten av motstånd mot Guds regering. Bibeln säger oss huru denna värld blev upprorisk. Den säger oss, att Gud icke skapade människorna ofullkomliga, såsom vi nu är. Människan skapades fullkomlig, en jordisk varelse, en avbild av den himmelske Skaparen i den meningen, att hon hade en moralisk karaktär, men hon var begränsad till jordiska förhållanden. Denna fullkomliga människa insattes i ett fullkomligt hem, på alla sätt lämpad efter hennes behov. Detta Eden var särskilt berett för henne, att hon skulle njuta därav. Men hon var konung över hela jorden, och därför bjöd skaparen henne, att hon skulle underlägga sig jorden och förbättra den. Hade människan förblivit i harmoni med Gud, så hade hela världen blivit såsom Eden var.

Gud förutsåg emellertid just vad som skulle hända. Han förutsåg Adams synd och fall såväl som den intellektuella, moraliska och fysiska förnedring, som skulle bliva en följd av våra första föräldrars olydnad. Han visste i förväg om vår svaghet och ofullkomlighet och våra försök att åstadkomma moraliska och religiösa reformer, andlig och fysisk hälsa. Och ändå tillät han allt detta att ske.

Synden inkom i världen och har fortsatt att tynga på människo-

släktet under sex tusen år. Syndens och dödens förbannelse vilar över mänskligheten. Guds straff över synden är döden, och det gör obetydligt till saken, om den drabbar genom farsoter, hungersnöd och krig eller genom långsammare medel. Det finns ingen, som är så blind, att han icke kan se, att hela gången av mänsklighetens historia har varit en syndens och dödens regering.

VARFÖR GUD TILLSTADDE SYND OCH DÖD.

Bibeln säger oss, att Gud har tillåtit detta tillstånd att fortfara under de förflutna sex tusen åren, för att det skulle utgöra en stor läxa med hänsyn till *det övermåttan syndiga i synden* och den fullständiga hopplösheten i att vänta någon annan hjälp än den han själv giver. Under sex stora dagar om ett tusen år vardera — från Adams tid till nu — har synden och döden härskat över släktet. Dessa utgöra människans arbetsvecka, varunder hon har tillåtits försöka allt, som hon kunde uttänka, för sin egen befrielse från synden och dess straff — döden — (Rom. 6: 23).

Och vad finna vi nu, sedan veckan har nalkats sitt slut? Mänskligheten är fortfarande döende — intellektuellt, moraliskt och fysiskt. Så långt att vinna liv åt vårt släkte, har alla våra bemödanden, genom läkare, vetenskapsmän etc. egentligen ingenting åstadkommit. Ja, våra lärdaste läkare och specialister säga oss, att världen står på fördärvets brant. De säga att med den hastighet, varmed vansinnet griper omkring sig för närvarande, skulle det inom ett hundra sextio år härefter icke finnas tillräckligt många friska personer i världen för att vårda de vansinniga. De säga oss, att olika sjukdomar tilltaga så hastigt, att inom kort tid är hela släktets tillvaro hotad, och allt detta i trots av att sanitära åtgärder i stor utsträckning vidtagas och göras till livets nödvändigheter ända därefter, att var och en får sitt eget dryckeskärl.

Vårt enda hopp är i Gud, och han har ordnat det så, att hans välsignelse skall komma genom Messias — Kristi — rike, när vårt släkte nått den yttersta gränsen för sin förmåga. *Människans yttersta nöd blir Guds tillfälle till ingripande.*

○ På den stora sjunde dagen av människans arbetsvecka, den anti-

typiska sabbaten, skall Messias — Kristus tillsammans med evangelie-ålderns församling upprätta sitt rike bland människorna — ett andligt rike, icke ett jordiskt, och i vilket han skall regera, välsigna och upplyfta mänskligheten. Under ett tusen år skall detta verk pågå till dess alla villiga och lydiga har uppnått den förlorade likheten med Skaparen, och alla de motsträviga och olydiga har blivit utrotade i den andra döden. (Apg. 3: 23).

HEDNINGARNAS TIDER.

En annan stor läxa, som Gud har hållit på att bibringa mänskligheten under syndens och dödens välde, är det faktum, att de äro oförmögna att upprätta en sådan regering, som är nödvändig för att verkligt välsigna och höja släktet. För en tid bestämde han Israels nation till att vara hans förebildliga rike, och han utsåg David och hans efterkommande att utgöra den regerande familjen. Den siste konungen av Davids ätt var Sidkia, om vilken vi läsa i Hes. 21: 25—27 bl. a. följande:

”Och du dödsdömd, ogudaktige furste över Israel, du vilkens dag kommer, när din missgärning har nått sin gräns, så säger Herren, Herren: Tag av dig huvudbindeln, lyft av dig kronan . . . Omstörtas, omstörtas, omstörtas skall detta av mig, också detta skall vara utan bestånd, till dess han kommer, som har rätt därtill, den som jag har givit det åt.”

Den, som har rätt därtill, är Messias — Kristus huvudet, och församlingen, hans kropp — på det andliga planet.

Vissa skriftställen angiva, att den tid, under vilken Guds rike skulle vara omstörtat, var sju profetiska tider, vardera om 360 år, eller tillsammans lika med 2.520 år. Denna tidrymd, räknad från tiden för konung Sidkias störtande, slutar med detta år (1914), ty enligt skriften framtogs konung Sidkia kronan år 607 f. Kr. Om så är, skulle Messias vid slutet av detta år (1914) taga till sig sin stora makt och börja sin länge utlovade härliga tusenåriga regering, vars början, enligt bibeln, skall bliva en mycket mörk stund — ”en tid av nöd, vars like icke har

funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, och icke heller någonsin skall vara mer." (Dan. 12: 1 — Matt. 24: 21).

När Gud tog bort sitt förebildliga rike år 607 f. Kr., gav han hedningarna myndighet eller tillåtelse att göra sitt bästa för att styra och regera världen och införa rättfärdighet. För att vi skulle veta allt detta, gav han Nebudkadnessar, konungen i Babel, en dröm och sände uttydningen därav genom profeten Daniel. Drömmen visade en stor bildstod, vars huvud var av guld och representerade Babel. Bröset och armarna voro av silver och representerade den efterföljande Medopersiska regeringen. Buken var av koppar och representerade det grekiska väldet, som efterträdde mederna och perserna. Benen voro av järn och representerade det romerska kejsarriket. Var och en av dessa regeringar har haft världsvälde. Var och en av dem har visat det bästa den varit i stånd att göra för mänskligheten, och *alla ha de misslyckats*. (Dan. 2: 37—45).

Bildstodens fötter voro av järn, vilket visar att de representerade en del av det romerska väldet. Men de voro bestrukna med ler och sågo således ut som om de varit av sten. Dessa fötter representerade det heliga romerska riket, vars avdelningar eller tår nu föra krig mot varandra. Drömmen och dess uttydningar visade, att den sten, som slog bildstoden, representerade Guds rike. Enligt profetian skall detta rike slutligen uppfylla hela jorden.

Leret, varmed fötterna voro bestrukna och som kom dem att se ut som sten, representerar det förhållandet, att de nuvarande romerska regeringarna i Europa göra anspråk på att vara Kristi rike. På sina mynt och annorledes påstå de sig vara Guds representanter. De har bedragit sig själva till att tro sig utgöra kristenheten, vilket betyder Kristi rike. I verkligheten äro de likväl hedniska riken, de sista representanterna för hednisk makt — fötterna och tårna på bildstoden, som Nebudkadnessar såg.

Dessa makter äro vad bibeln kallar "*denna världens riken*". Men de äro en del av den hedniska makt, som tillåtits regera i världen intill den tid, då Gud är redo att upprätta sitt rike, vilket även var representerat i Nebudkadnessars dröm — av stenen som lossnade utan människohän-

ders hjälp. Guds ord, som omdanar hans folks hjärtan, skall så småningom göra dem till hans rike, och i det andliga riket skola de vara Messias — Kristi medarvingar. När det hedniska väldets bildstod faller, då skola de insättas i sin maktställning, och då skola alla få tillfälle att återvända till Guds ynnest.

NATIONERS DOM.

Vi har läst i historien och vi läser dagligen i tidningarna huru dessa nationer försöker att sopa bort varandra från både hav och land. "Folken vredgades" (Upp. 11: 18). Det finns ingen nation så liten, att den icke önskar vara redo för krig. Profeten Joel säger till folken: (Joel 3: 12):

"Ja, må hednafolken resa sig och draga åstad till Josafats dal ty där skall jag sitta till doms över alla folk häromkring."

Utanför Jerusalems murar ligger Josafats begravningsplats, känd såsom gravarnas dal. På sitt bildspråk säger profeten till nationerna: "Dragen åstad till gravarnas dal. *"Och det är just dit de gå.*

När vi tänka på de förfärande förlusterna av människoliv bland dessa vredgade nationer, så är det stort att veta, att alla dessa bittra erfarenheter icke gå förlorade, och att dessa arma varelser, som ha lidit, icke störtas i eviga kval när de dör — att dessa stackars människor, som icke veta vad kriget egentligen gäller, men som efter bästa förmåga ådagalägger sin patriotism, *icke kastas till djävulen för att evigt stekas.* O, nej. Enligt skriften avsomna de i döden. Deras sorger och bedrövelser äro alla över för det närvarande. De veta ingenting mer, förrän han, som har återlöst dem, kallar fram dem från dödens välde.

Det nuvarande kriget kommer att försvaga nationerna icke blott med hänsyn till deras hjärteblod utan även med hänsyn till deras förmögenhet; och det kommer att ådagalägga alla hedniska rikens oförmåga att skänka världen frid, rättfärdighet och en tillfredställande regering. Men Messias-Kristi rike, som därefter skall införas, skall bli "alla folks åstundan". Detta krig och det *anarkiens Harmageddon*, som skall

följa därpå, skola tillfylletsgörande bevisa det stora behovet av gudomligt ingripande i mänskligheten angelägenheter. I profeten Haggai 2: 7—8 läser vi:

"Ty så säger Herren Sebaot: Ännu en gång, inom en liten tid, skall jag komma himmelen och jorden, havet och det torra att bäva. Och alla hednafolk skall jag komma att bäva etc." —

Utän tvivel har jordens stora härskare gjort det bästa de kunnat för sina folk. Några av våra bästa lagar härröra från Julius Cesar i samband med den Mosaiska lagen. Somliga av världens regenter i vår tid göra även sitt bästa, men de äro vilseledda och förvirrade. I det de hysa en felaktig uppfattning om vad som utgör Kristi rike synes de tro, att det är deras uppgift att eröfva världen. De tro sig även förutse en allmän socialistisk resning och deras mod sviker dem "*av fruktan för det, som skall öfvergå världen*". (Luk. 21: 26).

Ehuru de visste, att detta krig skulle bliva det svåraste, som någon sin förts, föredrogo de det framför vad de hade strävat att avvärja, och som de hittills hade lyckats hålla tillbaka. Men de har förlorat sitt bästa blod, sin bästa kraft, sina penningar, sin handel etc., och när kriget är slut skola dessa folk, sörjande och hungrande som de då skall vara, känna sig storligen förtörnade på sina ledare. *Då skola de besluta sig för någonting likande socialism*. Detta kommer regeringarna att söka kuva, och i någon mån kommer de att lyckas. *Då kommer den stora explosionen — bibelns Harmageddon*.

DÅ BLIR DET EN TID AV NÖD, SOM OMEDELBART FÖREGÅR DET MESSIANSKA-KRISTI-RIKET.

Pastor Russell, som höll detta föredrag den 4 okt. 1914, fick blott se början av det första världskriget. Han avled nämligen den 31 oktober 1916 och därmed avslutades en högst händelserik levnadsbana.

Under en tid av fyrtiotvå år förkunnade pastor Russell det goda budskapet om stor glädje ett budskap, som alla slutligen skola få höra, från den minste till den störste. De, som hörde honom och fingo sina

hjärtan fyllda av glädje genom hans budskap, förde det vidare till andra, och slutligen blev det en allmän efterfrågan efter pastor Russells predikningar. Den allmänna tidningspressen blev det medel, varigenom denna efterfrågan kunde tillfredsställas. Därpå följde det, som aldrig haft något motstycke i världshistorien — *ungefär tre tusen tidningar publicerade pastor Russells predikningar regelbundet varje vecka*. Nära 10 millioner människor nåddes varje vecka av dessa tidningar, och utan tvivel var det många tusen som läste predikningarna. Det goda, som sålunda utträttats, kommer icke att bliva fullt känt, förrän allting blir uppenbart.

Hans predikningar har förklarat många dunkla ställen i bibeln. De kastar en flod av ljus över Guds ord och gör bibeln till en ny bok för den trogne och bedjande forskaren. På enkelt och vackert språk avslöjar dessa predikningar *Guds handlingssätt med människan från skapelsens morgon till de välsignade tiderna för alltings återställelse, om vilka det talats genom alla Israels heliga profeters mun*. (Ap. 3: 20—21).

I dessa predikningar, liksom i nu återgivna föredrag, påpekar pastor Russel varför den stora vedermöda, som börjat år 1914, har kommit över världen, vad dess resultat skall bliva, och vilka välsignelser som skall tillfalla de folk och nationer, som i rätt riktning påverkas därav. Sålunda äro de i sanning balsam för förkrossade hjärtan och en tröst för de sörjande. Säll är den, som kan läsa dem med fördomsfritt sinne.

Visst finnas de, som fulla av fördomar och ovist nit icke kunna fördraga varken pastor Russell eller han förkunnelse, sådana som i sin egen inbillade andliga överlägsenhet föraktar att forska i "det profetiska ordet", oaktat vi uppmanas att så göra av ap. Petrus, sålunda: (se 2 Petri 1: 19)

"Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet, och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr, och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan."

Aposteln Petrus nämner i 2 Petri 3: 3—7 om en annan kategori av människor, som han kallar "bespottare":

"Och det mån I framför allt veta, att i de yttersta dagarna bespottare skola komma med bespottande ord, människor som vandra efter sina egna begärelser. De skola säga: "Huru går det med löftet om hans tillkommelse? (närvaro). Från den dag då våra fäder avsmnade har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens begynnelse." o. s. v.

Hur ofta har jag inte under samtal med människor, om "de yttersta dagarna och den stora nöd, som profetiorna förutsäger i samband med denna tid", mötts med invändningar såsom t. ex.: "Ja, se krig och elände har det ju funnits i alla tider, så det är ingenting nytt." De kunna alls inte se något säreget i den anarkistiska tid, som vi i dag befinner oss uti. Javisst har det under alla tider funnits krig och nödtider, men, kära vänner som läser denna tidning och särskilt denna artikel, *det har aldrig tidigare funnits någon "vätebomb" eller andra förstörelsebringande redskap som just i vår tid.* Om vi läser Jesu profetia i Matt. 24 kapitel och stannar inför vers. 34 eller om vi läser samma profetia i Lukas 21 kapitel och dröjer inför den 32:a versen, så borde vi väl en och var av oss, som har upplevt två världskrig och kanske snart får se det tredje, få en kraftig tankeställare. I de nu citerade verserna står följande:

"DETTA SLÄKTE SKALL ICKE FÖRGÅS,
FÖRRÄN ALLT DETTA SKER."

Med dessa ord har Jesus själv velat betona för oss att allt det som han förutsagt i sin profetia skall uppfyllas under en och *samma generations livstid.* När alltså de tecknen "på Jesu tillkommelse och närvaro" inträffar under den generations livtid som då lever, då är detta ett säkert tecken och bevis på att tiden för *Jesu närvaro och tidens ände* har kommit. Vi må därför fråga oss:

- 1) Har vi hört krigslarm och rykten om krig?
- 2) Har vi sett att folk har rest sig mot folk och rike mot rike?
- 3) Har vi hört talas om hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra?

Dessa tre företeelser är blott början till födslovåndorna.

- 4) Har det förekommit förföljelse, misshandel, mord och hat mot Jesu efterföljare och för han namns skull?
- 5) Vet vi om att många ha kommit att falla och att hat och förräderi har förekommit inom kristenheten?
- 6) Har vi hört talas om falska profeter och villfarelser från Kristi sanna evangelium?
- 7) Har vi konstaterat att laglösheten förökas och brottsligheten stiger med oroväckande fart inom alla folklager och länder, särskilt bland ungdomen av både könen?

Allt detta har inträffat under min egen generations livstid.

Aposteln Paulus såg i andanom fram mot denna tid och i sitt andra brev till Timoteus, kap. 3: 1—5 skildrar han "den yttersta tidens ondska" i följande karaktäristiska ord:

"Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot det goda, förrädiska, besinningslösa, förblindade av höghod. De skall älska vällust mer än Gud. De skall ha ett sken av Gudsfruktan, men skall icke vilja veta av dess kraft.

Stämmer denna beskrivning med vår egen tid? Du som läser detta må själv ge svaret på denna fråga.

Aposteln Paulus ger Timoteus och även till oss följande råd:

"VÄND DIG BORT IFRÅN SÅDANA".

Aposteln Paulus säger något liknande i Rom. 12: 2, nämligen:

"Och skicken eder icke efter denna tidsålders väsende, utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse, så att i kunnen pröva vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt fullkomligt."

Bibeln är full av förmaningar till Guds folk att "vaka och bedja"

— se Matt. 24: 42 och 25: 13 samt 26: 41. — Mark. 13: 33 & 35—37, även i Luk. 12: 37 och 21: 36. Alla nu nämnda äro Jesu-ord. Men även de apostoliska förmaningarna till att vaka och bedja äro många. Läs t. ex. 1 Kor. 16: 13. — 1 Tess. 5: 6 och 1 Petri 5: 8.

Det måste vara något mycket betydelsefullt som en gång skall hända oss, när vi så ofta och allvarligt manas till att bedja och vaka. Och vad består detta "vakande" uti eller på vad sätt skola vi vaka? Genom rannsaket av Skriften särskilt det profetiska ordet. Genom att göra detta enskilt, tillsammans på våra studiemöten och vid våra konvent. Därvid vilja vi påminna varandra om de "tidstecken" som redan varit synliga och spana vidare framåt efter andra sådana samt jämföra dessa med händelserna i vår egen tid. Tag t. ex. 1 Tess. 5: 3 som lyder:

"Bäst de säga: "Allt står väl till, och ingen fara är på färde", då kommer plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över den havande kvinna, och de skola förvisso icke kunna fly undan."

Denna bild av "födslovåndan över en havande kvinna" erinrar oss om att nöden på "Herrens dag" kommer att fortgå i spasmer. Och ser vi på tidshändelserna som ägt rum sedan år 1914, så är det inte svårt att förstå denna bild av nöden.

Min egen generation har redan bevittnat två världskrig, med alla de fruktansvärda konsekvenser dessa fört med sig. Det har dock varit perioder av lättnader emellan dessa tvenne världskrig, många reformer till förbättrande av levnadsvillkoren för de fattiga i samhället. Under den allra senaste tiden har vi även fått bevittna händelser som kanske för många människor fört tanken på en gyllene tidsålder av fred och försoning mellan folken. Men helt plötsligt dyker det upp mörka och oroväckande moln på denna tänkta fredshimmel, vars urladdning kanske kan leda till ett tredje världskrig. Ja, förvisso har bilden från 1 Tess. 5: 3 något viktigt att säga oss alla just nu.

Närmast vår uppgift att "vaka och bedja" har Guds folk i denna tid

ingen angelägnare uppgift än att med alla till buds stående medel hjälpa varandra under den återstående, kanske korta men svåra delen av vår pilgrimsväg mot vårt himmelska mål.

Vi vill påminna varandra om Kol. 2: 6—7:

"Såsom I nu haven mottagit Kristus, Jesus, Herren, så vandren i honom, och varen rotade i honom och befästas i tron, i enlighet med den undervisning i I haven fått, och överflöden i tack-sägelse."

Vidare:

"Trösten därför varandra, och uppbyggen varandra inbördes, såsom I ock redan gören." (1 Tess. 5: 11).

Slutligen:

"Men I, mina älskade, uppbyggen eder på eder allra heligaste tro, bedjen i den helige Ande, och bevaren eder så i Guds kärlek, under det att I vänten på vår Herres, Jesu Kristi, barmhärtighet, till evigt liv." Judas, v. 20—21.

Till sist vill vi påminna varandra om en viktig sak. Vårt vakande, bedjande och "väntande på vårt saliga hopp fullbordan", (Titus 2: vers 13) betyder inte att vi skall sitta så att säga, med armarna i kors, sysslolösa.

När Jesus sände ut sina tolv lärjungar bjöd han dem att predika och säga: "Himmelriket är nära", och han tillade: "I haven fått för intet, så given ock för intet." (Matt. 10: 7—8). Samma budskap gäller även för oss, vi som kallas för "Sanningens vänner". Vi skall inte behålla dessa dyrbara sanningar, som vi fått för intet, för oss själva. Låt oss föra budskapet vidare ut till andra. *Vår tid till att verka är kort.* (1 Kor. 7: 29). Men *snart, snart* skall ängeln, som Johannes såg stå på havet och på jorden, på ett kraftigt sätt förkunna: "*Ingen tid skall mer givas.*" (Upp. 10: 6). *Vår tid tillhör oss icke.* Den är ett lån, ett pund som vi skall förvalta och en gång göra räkenskap för. *Våra pengar tillhör oss inte.* Herren säger i profeten Haggai 2: 9:

"Ty mitt är silvret, och mitt är guld, säger Herren Sebaot."
Jesus sade: (Joh. 9: 4).

"Medan dagen varar, måste vi göra dens gärningar, som har sänt mig. Natten kommer, då ingen kan verka."

Denna uppmaning gäller även för Sanningens vänner i dag. Därför:

"Låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är, ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd." (Gal. 6: 9).

"MEN ALL NÅDS GUD, SOM HAR KALLAT EDER TILL SIN EVIGA HÄRLIGHET I KRISTUS, SEDAN I EN LITEN TID HAVEN LIDIT, HAN SKALL FULLKOMNA, STÖDJA, STYRKA OCH STADFÄSTA EDER.

HONOM TILLHÖR VÄLDET I EVIGHETERNAS EVIGHETER. AMEN. (1 Petri 5: 10—11). *Broder Einar.*

Sprid Dagningen och dess traktater.

"GUD OCH FÖRNUFTET". En liten bok om 64 sidor vars innehåll kastar ett klart ljus över världshändelserna, sedda i Bibelns ljus och skänker hugsvalelse till varje människa som längtar efter den kommande rättfärdighetens och kärlekens värld — Guds rike. Pris 1 kr.

"DEN STORA SLUTSTRIDEN — sedan världsfred". Den är skriftligen aktuell och tankeväckande. Pris 50 öre.

Följande traktater kan erhållas avgiftsfritt:

Ett välsignat hopp för den lidande mänskligheten	8 sidor
Guds plan för mänsklighetens frälsning	8 „
Vad, och var är helvetet?	8 „
Under Dina vingars skugga, endast där är livets lycka	8 „
Världen i födslovånda	2 „

PRENUMERERA PÅ TIDSKRIFTEN DAGNINGEN.

Fem kronor per år.

Insätt bidrag på Dagningens postgirokonto nr 8703.

Rekvirera från Dagningens Expedition.

Torpagatan 32 A. Jönköping. Tel. 103 96.

Studier i Skriften 1909—1953.

Vi har nu i denna artikelserie bl. a. hunnit påvisa märkliga överensstämmelser mellan måtten i tabernaklet och vissa mycket betydelsefulla tal i Bibeln och dess kronologi. Vi har vidare påvisat, att det finns liknande överensstämmelser mellan dessa tal och måtten i Salomos tempebyggnad. För att icke trötta läsaren ha vi begränsat oss till att endast framlägga en del av hittills funna överensstämmelser. Härvid ha vi strävat efter att lämna exempel på flera olika slag av sådana överensstämmelser; ju flera olika slag vi kunna påvisa ju starkare knyts de olika byggnaderna samman och desto klarare framstår den gudomliga inspiration, som lett Gamla testamentets författare och Stora pyramidens vid Gise byggmästare.

Vi ha icke ansett det nödvändigt, att i dessa artiklar annat än mycket kortfattat beröra tolkningen av tabernaklet och dess gudstjänstordningar. Vi ha utgått ifrån, att läsaren studerat "Tabernakelskuggor" av Ch. T. Russell. Då Russell i väsentliga stycken har stött sig på Martin Luthers skrifter, böra även dessa studeras. Linjen från apostlarnas uppfattning av Guds plan via Luthers, Russells m. fl. fram till den som framlägg i Dagningen framstår då klarare.

Vi ha tyvärr icke varit i tillfälle att publicera ritningar — närmast då en plan — över Salomos tempel med dess förgårdar. Vi ha dock haft glädjen att kunna publicera ett försök till tolkning av detta tempel.

Vår avsikt är nu att fortsätta med Hesekiels tempelsyn. Då endast några få av Dagningens läsare torde ha sett en plan över det tempel Hesekiel beskriver, framlägga vi en sådan (fig. 1) samtidigt med denna artikel.

Upprättandet av denna plan har endast kunnat ske efter långa och ingående studier. Då den nu framlagda planen i vissa detaljer avviker från tidigare framlagda, ha vi bedömt det angeläget att redovisa de översättningar av grundtexten och de slutsatser, på vilka den nu fram-

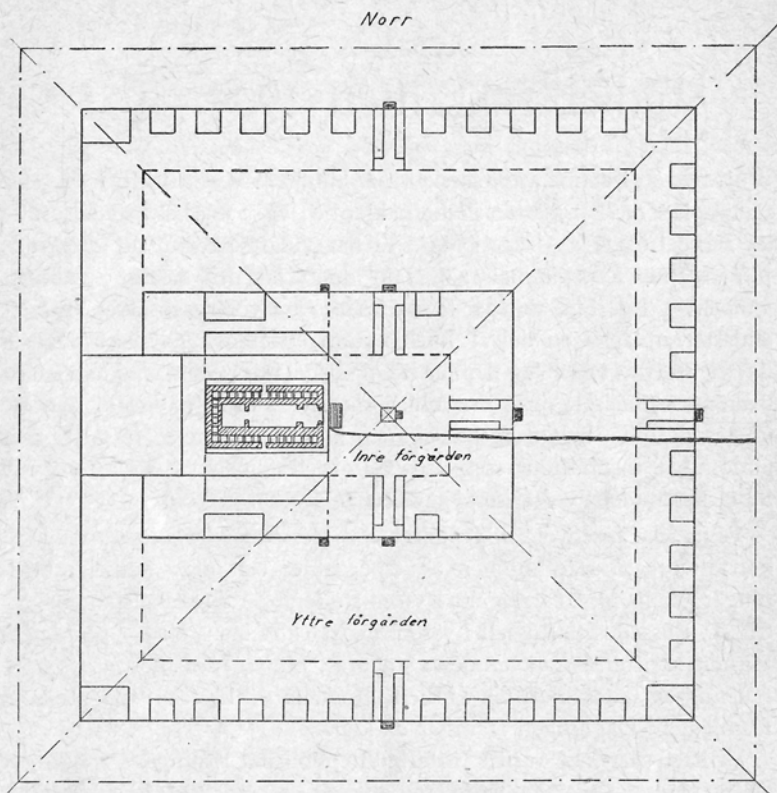

Fig. 1. Hesekiels tempelsyn.

lagda planen är baserad. Längre fram skola vi meddela ett försök till tolkning av templet. Då enligt Hes. 47: 1—12 livets vatten en gång i tiden skall rinna fram ifrån Hesekiels tempel, bör det vara angeläget för envar att söka förstå synen. Bibelforskare ha ansett tolkningen tillhöra framtiden, men en framtid måste förr eller senare bli nutid.

I våra dagar återgå judarna till Palestina, och faran för ett tredje världskrig orar mången. Enligt Bibeln skall den nuvarande namnkristna civilisationen gå under i "en tid av nöd, vars like icke ha fun-

nits allt ifrån den dag, då människor blevo till, och ända till den tiden” — Dan. 12: 1. Omstörtningen skall komma plötsligt och oväntat av det stora flertalet människor men bli av kort varaktighet och efterföljas av Kristi tusenåriga regering, som skall införa evig frid på jorden. Av Hesekiel 44: 5—8 vill det synas som om förståelse över tempelsynen skulle komma före den fullständiga omstörtningen.

I en syn från Gud blev profeten, som var fånge i Babylon, förd till Israels land, en förebild av hela jorden, som utlovats åt människorna till evig tid. Här blev han satt på ett mycket högt berg, en symbol av den andliga sidan av Guds rike. På detta var "liksom" en stad byggd söderut. Det var alltså ingen verklig stad utan det nya Jerusalem, som skall komma ned från himmeln, från Gud, "färdigsmickad såsom en brud" — Upp. 21: 2. Det framgår härav tydligt, att det gäller ett bildspråk. Stad i Bibeln är symbol av en regering, och det nya Jerusalem är Messias-regeringens tusenåriga styrelse över jorden.

Profeten blev nu förd till "staden", och "där stod en man vilkens utseende var såsom koppar" [utseendet hänvisar till en tydlig och klar förståelse av försoningen]. Han hade ett "linnesnöre" — Guds rättfärdighetskrav — i sin hand, så ock en "mätstång" — Guds ord.

Mätstången var sex alnar lång — den gudomliga tidsåldersplanen — och var aln en handsbredd längre än en vanlig aln — den gudomliga tidsåldersplanen ger ett större mått av förståelse över 'huset', Bibeln, än någon föregående skrifttolkning.

"Du människobarn, se med dina ögon och hör med dina öron och akta på allt som jag kommer att visa dig, ty du har blivit förd hit [ledd av Gud till undervisningen], för att jag skall visa dig det; förkunna för Israels hus [alla som tro på Guds ord] allt vad du får se." — Hes. 40: 4.

"Och jag såg, att en mur [Bibeln bokstav, som envar kan se men icke nämnvärt förstå utan tolkning] gick utomkring huset [= den andliga förståelsen av Guds ord], runt omkring det."

Vi komma nu till

TEMPLETS PORTAR.

Här möter oss en svårighet redan i Hes. 40: 6. Alla vanliga bibelöversättningar, svenska, engelska, tyska och franska, översätta grundtexten såsom följer" . . . och han mätte portens ena tröskel: den var en stång bred, och sedan den andra tröskeln: den var en stång bred." Denna översättning måste vara oriktig, ty den förvrider totalsumman av övriga Bibelns mått beträffande portarna. Tyska Elberfeldbibelöversättningen, som vi funnit noggrant följa grundtexten, lyder: . . . och han mätte portens tröskel: en stång bred, nämligen den första tröskeln en stång bred."

Enligt Gesenius' stora hebreisk-tyska lexikon bör hebreiska "vav", vanligen lika med "och", i vissa fall översättas med "nämligen" — så här. I Första Mosebok 1: 5 heter "den första dagen" på hebreiska "jom ächad". Hes. 40: 6 har "saf ächad", som alltså bör översättas "den första tröskeln" — "saf" = tröskel. Tyska Elb.-öv. torde därför ha rätt. Vi komma därigenom ifrån tvenne trösklar vid ingången, och hopsummeringen av detaljmåtten stämma då överens med Bibelns totalmått av portarna. Det hela bör ju vara lika med summan av sina delar.

I fig. 2 är a = den första tröskeln; f = den andra tröskeln; e = den egentliga passagen eller genomgången; c, och g äro murpelare, 6×6 alnar tjocka; d = fyra mittpelare, 5×6 alnar tjocka; b = sex kamrar, vardera med en golvyta av 6×6 kvadratalar; h = förhuset; m = portens murväggar samt EC och FD = tempelgårdens yttermur.

Utanför denna yttermur ledde sju trappsteg upp till den första tröskeln, som var en del av yttermuren och hade samma bredd som denna. Detta gäller de tre portarna till den yttre förgården.

"Därefter gick han till en port, som låg mot öster och steg uppför dess trappsteg." I fortsättningen kunna vi ej använda svenska bibelöversättningen annat än tillfälligtvis. Vi måste gå direkt till grundtexten. Att denna översättes riktigt kontrolleras av en matematisk konstruktion av hela byggnaden. Och denna övermänniska matematik bekräftar den gudomliga tidsåldersplanens sanningar.

40: 7 "Och var vaktkammare var en stång lång och en stång bred,

och avståndet mellan vaktkamrarna var fem alnar; och porttröskeln invid portens förhus på inre sidan [inuti porten; den andra tröskeln — f] mätte en stång.

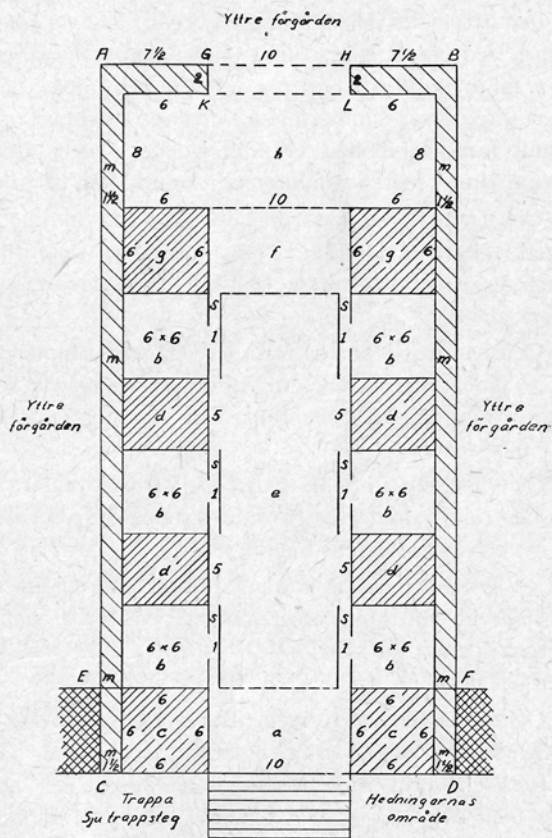

Fig. 2. Port i Hesekiels tempel.

40: 8: "Och han mätte portens förhus inåt [d. v. s. på djupet åt sidorna från gängen]: det mätte en stång." — Grundtextens mening.

40: 9 "Och han mätte portens förhus: åtta alnar [i portens längdriktning], och dess murväggar [framtill] två alnar." Grundtexten.

40: 10: "Och vaktkamrarna i porten mot öster voro tre på var sida, alla tre lika stora; och murpelarna på båda sidorna voro lika stora."

40: 11 "Och han mätte portöppningens bredd; den var tio alnar, och portens längd: den var tretton alnar [genomgången var takbelagd tretton alnar, möjligen i båda ändar, i övrigt öppen uppåt; här angivna mått inverkar icke på hopsummeringen av måtten i templets grundplan. Louis Segonds franska bibelöversättning lyder '. . . och portens höjd, som var tretton alnar', men Segond anger icke urkällan härtill.]"

40: 12 "Och framför vaktkamrarna var en avskrankning [ett med räcke (barriär) begränsat område], som höll en aln; en aln höll och avskrankningen på motsatta sidan; och var vaktkammare, på vardera sidan, höll sex alnar."

40: 13: "Och han mätte porten från den ena vaktkammarens tak till den andras [vaktkammarnas tak gingo över murväggarna och slutade vid eller jämnt med dessas yttersidor]; den var tjugofem alnar bred; och dörr låg mot dörr."

40: 14 "Och han tog upp murpelarna till sextio alnar; och intill murpelarna och runt porten [på tre sidor] sträckte sig förgården." — Tyska Elb.-öv. och grundtextens mening.

40: 15 "Och avståndet mellan portens framsida vid ingången och förhusets framsida vid den inre portöppningen [d. v. s. hela portens längd] var femtio alnar [$6+6+5+6+5+6+6+8+2 = 50$ alnar]. Grundtextens mening.

40:16: "Och gallerfönster funnos till vaktkamrarna och till deras murpelare invändigt i porten runt omkring och likaså på väggutsprången; fönstren sutto runt omkring invändigt, och murpelarna voro prydda med palmer." — Sv. bibelöv. och tyska Elb.-öv. ["och likaledesledes i förhusen" har översatts till tyska: "ebenso an der Waudvorsprünge"].

Endast några höjder beträffande hela templet äro angivna av Hese-kiel. Detta synes visa, att de vågrätta måtten i första hand äro viktiga.

Portarnas pelare voro sextio alnar höga och således femtiofyra alnar högre än muren kring yttre (och inre förgården, vilken mur var sex alnar hög och sex alnar tjock. Vidare angående höjder senare.

YTTRE FÖRGÅRDEN

40: 17 "Och han förde mig till den *yttre förgården*, och jag såg att där voro kamrar och ett mosaikstengolv runt omkring [den inre delen av] förgården; trettio kamrar voro uppbyggda på stengolvet [på detta mosaikstengolv]." — Grundtexten.

40: 18 "Och stengolvet gick utefter portarnas sidoväggar, så att det motsvarade portarnas längd; detta var det nedre [mosaik-] stengolvet. [Ordet "nedre" tyder på ett likadant eller motsvarande mosaikstengolv i inre förgården, som låg högre än den yttre.]

40: 19 "Och han mätte avståndet från den nedre portens framsida till den inre förgårdens yttre framsida: det var hundra alnar; detta var på den östra sidan; och han förde mig till den norra." — Grekiska Septuaginta.

Portarnas förhus i den yttre förgården voro riktade inåt. Den inre förgårdens portar voro vända heltom, så att förhusen voro riktade utåt eller mot den yttre förgården. I den yttre förgården voro tre portar och i den inre förgården tre portar, i öster, i norr och i söder, men inga portar i väster. Alla portar voro likadana vad konstruktionen beträffar. Motsvarande portar i yttre och inre förgården lågo i rak linje med varandra, och alla sex voro riktade mot brännofferaltaret i den inre delen av den inre förgården.

Eftersom varje ports bredd var tjugofem alnar, så måste sidovägarna på vardera längdsidan ha varit en och en halv aln tjocka, ty $1\frac{1}{2} + 6 + 1 + 8 + 1 + 6 + 1\frac{1}{2} = 25$ alnar. (1 = avskrankningen framför vaktkamrarna på vardera sidan; $1 + 8 + 1 = 10 =$ passagens bredd.)

Norra porten: 40: 22: "... Man steg upp till den sju trappsteg, och dess väggutsprång [Wandvorsprünge, framväggen utåt] voro framför dessa [framväggen var delvis en del av yttre förgårdens mur

och hade samma tjocklek som denna, nämligen sex alnar. Trappan låg alltså helt utanför yttre muren kring förgården och gick icke igenom denna såsom somliga fattat och ritat detta.]” — Tyska Elb.-öv.

Också den norra porten var ”femtio alnar lång och tjugofem alnar bred” (vers 21) och avståndet från den yttre porten till den mitt emot liggande inre porten var ”hundra alnar” (vers 23).

Södra porten: 40: 24—27: ”Därefter lät han mig gå till södra sidan, och jag såg, att också på södra sidan fanns en port. Och han mätte dess murpelare och förhus [Wandvorsprunge”, tyska Elb.-öv.]; de voro lika stora som de andra. Och fönster funnos på den och på dess förhus [und an seinen Wandvorsprungen”, tyska Elb.-öv.] runt omkring likadana som de andra fönstren. Den var femtio alnar lång och tjugofem alnar bred. Och trappan ditupp utgjordes av sju trappsteg.”

Härefter står i svenska Bibeln: ”Och dess förhus låg framför dessa”. I 40: 9 står: ”Och portens förhus låg på inre sidan”. Detta gällde portarna i yttre förgården. Här kan alltså icke något förhus ha legat framför trappan. Hebreiskan är emellertid synnerligen svårtolkad beträffande ”ajil” = pelare, projektion i arkitektur, etc. och ”elam” = väggutsprång, framsida, förhus. Vid böjningar, i constructus och pluralis bli orden mycket lika varandra, varför sammanhanget måste avgöra, huru de skola översättas. 40: 26 måste enligt ovanstående översättas: ”och dess väggutsprång [framväggen, framsidan] lågo framför dessa [de sju trappstegen].” Så har också tyska Elb.-öv. översatt här.

(vers 26, fort. och 27) ”Och den var prydd med palmer på sina murpelare, på båda sidor. Och en port till den inre förgården fanns ock på södra sidan; och han mätte avståndet från den ena porten till den andra på södra sidan: det var hundra alnar.”

Avståndet från yttre murens yttersida till inre förgårdens framsida var således hundrafemtio alnar, portens längd femtio alnar och inre yttre förgården från port till port hundra alnar. Vid tolkning av alla sex portarna måste ihåggkommas, att de alla voro femtio alnar långa och tjugofem alnar breda.

INRE FÖRGÅRDEN.

Södra porten: 40: 28: "Därefter förde han mig till den *inre förgården* genom södra porten. Och han mätte den södra porten; *den var lika stor som de andra.*

40: 29: "Och dess vaktkamrar, murpelare och förhus [Wandvorsprünge", Elb.-öv.] voro lika stora som de andra, och fönster funnos på den och på dess förhus [und an seinen Wandvorsprüngen"] runt omkring. Den var femtio alnar lång och tjugofem alnar bred.

40: 30 "Och väggutsprången funnos runt omkring, tjugofem alnar långa och fem alnar breda." — Tyska Elb.öv.. 1878-års svenska bibelöversättning har översatt "elamoth" med "pelarfält". Eng. Bibeln har "bågar" eller "valv" (valvbågar) runt omkring. Denna bibelvers har oss veterligen icke blivit förstådd av någon. Måtten här inverka emellertid icke på hopsummeringen av övriga Bibelns måttuppgifter, vilket framgår av bibliska totalsummor. Vi kunna därför lämna tolkningen av detta skriftställe öppen tills vidare.

40: 31: "Och dess förhus låg utåt den yttre förgården, och dess murpelare voro prydda med palmer; och uppgången därtill utgjordes av åtta trappsteg." Det framgår icke direkt av hebreiskan, att "elamav" här skall översättas med "dess förhus", enär samma uttryck använts om portarna i yttre förgården och där måste översättas med väggutsprång, framsida eller framvägg. Av 40: 39 framgår dock, att svenska bibelöversättningen i detta fall är riktig. De inre portarna har således varit vända heltom mot de yttre.

Östra porten: 40: 32: "Sedan förde han mig till den inre förgårdens östra sida och mätte porten där; *den var lika stor som de andra.*"

40: 34 "Och dess förhus ["elamav"] låg mot den yttre förgården, och dess murpelare voro prydda med palmer på båda sidor; och uppgången därtill utgjordes av åtta trappsteg."

Norra porten: 40: 35: "Därefter förde han mig till den norra *porten* och mätte den; *den var lika stor som de andra.*"

40: 37: "Och dess murpelare stodo vid den yttre förgården..." Murpelare där heter på hebreiska "elav". Samma ord är använt i 40: 9, där det med visshet betyder väggutsprång (från sidoväggarna) eller

dörrposter (vid utgången från en port i yttre förgården till inre *yttre* förgården). "Och dess dörrposter [förhusets dörrposter] voro åt den yttre förgården till . . ." — Grundtextens mening. De hebreiska orden för murpelare, dörrposter, väggutsprång, förhus etc. användes dock, såsom nämnts, om varandra på ett sådant sätt, att sammanhanget måste avgöra betydelsen i varje särskilt fall. Totalsummorna bestämma den rätta detaljtolkningen.

40: 38: "Och en tempelkammare med sin ingång fanns vid murpelarna, i portarna; där skulle man skölja brännoffren." Vaktkamrarna i yttre portarna, här sköljrum, hebreiska "lishkah".

40: 39: "Och i portens förhus [hebreiska "Ulam" = förhus] stodo två bord på var sida, och på dem skulle man slakta brännoffers-, syndoffers- och skuldoffersdjuren."

40: 40: "Och intill framsidan utvändigt [utanför porten i yttre förgården] vid trappan till [inre] norra portens ingångsöppning stodo två bord och vid den andra förhusets ["aschär leulam"] sida [framväggen på andra sidan omtrappan], samma port, stodo [och] två bord." — Grundtextens mening.

40: 41: "Fyra bord på den ena sidan om fyra bord på den andra sidan om [i och utanför] porten, åtta bord, på vilka man skulle slakta." — Grundtextens mening.

Av verserna 39 och 40 framgår tydligt, att inre norra porten varit vänd heltom i förhållande till yttre norra porten. Beräkningarna visa, att även de två andra inre portarna varit omvända.

40: 42 "Och de fyra borden vid trappan voro huggna stenar en och en halv aln långa, en och en halv aln breda och en aln höga. På dessa skulle man lägga de redskap, som man slaktade brännoffers- och slaktoffersdjuren med." Grundtextens sannolika mening. Enligt svenska bibelöversättningen blir det med dessa fyra stenbord tillsammans tolv bord. Engelska bibelöversättningen lyder: "Och de fyra borden voro av huggen sten . . ." Hebreiska ordet "olah" betyder såväl trappa som brännoffer. Tyska Elbefeldbibelöv. har översatt "bei der Stiege" = vid trappan. Vad vi emellertid först och främst söka komma till är till-

förlitliga mått för templets alla delar. Om där voro tolv bord eller åtta betyder således i detta sammanhang mindre, ehuru vi för vår del äro benägna att tyda grundtexten till åtta bord.

40: 44: "Och utanför den inre porten på den inre förgården funnos två tempelkamrar [grekiska Septuaginta], som lågo vid den norra portens sidovägg, med sin framsida [dörröppning] åt söder, och vid [nämligen den andra tempelkammaren] den södra portens sidovägg, med sin framsida [dörröppning] åt norr." — Grundtextens mening. Tyska Elb.-öv. har förstått skriftstället på detta sätt. Grekiska Septuaginta har endast två tempelkamrar, icke tre, den ena vid norra porten och den andra vid den södra porten.

40: 47: "Och han mätte förgården [den inre delen av den inre förgården, altarkvadraten]; den var hundra alnar lång och hundra alnar bred, en liksidig fyrkant; och altaret stod framför huset [det egentliga tempelhuset]".

I nästa nummer komma vi att fortsätta med tempelhuset.

A. K.

Till Sanningens vänner i Finland.

Med mitt huvud fullt av tankar och mitt hjärta överflödande av tacksamhet till min Himmelske Fader för han stora nåd mot mig, och till alla de kära vännerna som, under min resa i Finland tiden 29/6—10/7, berikade denna genom deras kärleksfulla omvårdnad mot mig, sitter jag nu vid min skrivmaskin i mitt hem i Jönköping och tänker på er allesammans.

Det är svårt att med få ord, i en kort artikel som denna, kunna återge alla de mångskiftande intrycken från en så underbar resa, som den jag med Herrens nåd och hjälp nu på gamla dagar fått göra.

Finland har, alltsedan min skoltid, för mig framstått som sagolandet med de tappra soldaterna, som skildrats av bl. a. J. L. Runeberg i den berömda dikttykeln "Fänrik Ståls sägner", det karga men vackra landet

med de mång-tusenden tjusiga sjöarna, — de milsvida skogarna — och de vemodsfulla men stämningsrika mollklangerna i finsk sång— och musik. —

Sagan blev verklighet. Jag har fått se det vackra landet och en del av de många tjusiga sjöarna, jag har talat med några av de tappra soldaterna från vinterkriget 1940 —, — jag har lyssnat till de gripande erfarenheter, som flyktingar från Karelen fått göra under nämnda krig, — jag har farit genom en liten del av de milsvida skogarna — och jag har njutit av vännernas sånger, sjungna på melodier med tongångar mest i moll.

Men allt detta, ehuru betydelsefullt i och för sig, är blott ramen till själva konstverket. Det väsentliga var vännerna själva, "*Sanningens vänner i Finland.*"

Det är en vansklig sak att försöka räkna upp namnen på dessa vänner som jag kom i personlig kontakt med. Många sådana namn har jag i min Manna-textbok, men än flera är förvarade i mitt hjärta. Först och sist vill jag nämna Syster Saara och Broder Wäinö Berghäll med familj, vilka hade huvudansvaret för mig och mötena i Finland. Deras stora gästfrihet mot mig, — såväl i deras hem i Tampere som å deras underbart vackert belägna sommarställe vid sjön Näsijärvi, — skall sent glömmas. Å sistnämnda plats fick jag f. ö. göra bekantskap med "finsk badstu" och sedan under natten vila i samma rum och i samma säng som min käre, nu hemgångne vän och broder, Carl Lüttichau från Danmark, på sin tid fått göra.

Från konventen i Tampere med c:a 70 deltagare, i Åbo med ett tjugotal och i Helsingfors med c:a 50 deltagare har jag idel glada minnen från rika välsignelser från vår Himmelske Fader genom bön, sång och vännernas vittnesbörd. Föredragen av bröderna Otto Järvinen, Sulo Norminen, Lenna Liiro, Gunnar Nyholm, K. J. Aaltonen, Oskari Nurmela, Lauri Ahonen och Wäinö Berghäll gav en rik andlig behållning och uppbyggelse åt alla. Allt var en bekräftelse på "*delaktigheten i det äkta olivträdets saftrika rot.*" Eller som Paulus uttrycker saken i Kol. 2: 7: "*rotade och uppbyggda i Kristus och befastade i tron, såsom I haven blivit lärda, överflödande i henne med tacksägelse.*" —

Till bröderna Gunnar Nyholm och R. Liesi från Helsingfors, som jämte broder Wäinö Berghäll i Tampere, på ett utmärkt sätt tolkade mina föredrag — vill jag nu framföra min stora tacksamhet.

Vännerna Helmi och Viljo Saarinen tackar jag särskilt för att de med sin bil körde mig omkring till så många vackra och historiska betydelsefulla platser i Tampere med omnejd.

Syster Selma Lehtinen i Åbo har jag i tacksamt minne för visad gästfrihet mot mig och vännerna vid mötet i hennes hem, ej förglömmas broder Lauri Ahonens hjälpsamhet mot oss och goda insats i mötet. Ja, jag minns med glädje alla de kära vännerna i Åbo, av vilka jag nu nämnt endast två.

Från Helsingfors-mötet minns jag med stor tacksamhet, — förutom broder Liesi en av tolkarna, — Syster Ines och Broder Lenno Liiro — i vilkas gästfria hem å deras sommarställe i Helsingfors jag och broder Berghäll förnam en underbar hemtrevnad, såväl beträffande materiell förplägnad som uppbyggande samtal om Sanningen. Särskilt det sista mötet på måndagen den 9 juli där tillsammans med särskilt inbjudna vänner, — gav åt mig en god förklaring över *Pauli ord i Fil. 2: 1—2*.

I Helsingfors logerade broder Berghäll och jag i en våning, tillhörig en son med familj till broder Berghäll. Nu var familjen bortrest på semester och vi fingo disponera våningen ifråga. Under natten mellan den 7—8 juli bodde jag ensam i denna våning. Mycket tidigt på morgonen vaknade jag och tänkte på de erfarenheter som jag gjort under min Finlands-resa, vilken nu nalkades sitt slut. Jag tänkte på alla de vänner jag mött, inte blott i Finland, utan även i Danmark, Amerika och i mitt eget hemland, Sverige. Jag tänkte på Guds stora nåd och underbara ledning mot oss alla. Den ena erfarenheten efter den andra rullades upp för mitt inre, den ene vännen efter den andre, — gamla vänner och nya sådana, — (alla fyllda av kärlek till Sanningen och dess utbredande), — passerade revy i mitt minne. Jag undrade: skall jag återse dem än en gång? — på denna sidan om förlåten? — eller på den andra sidan? — Jag bad till Gud för dem alla, — för min hustru, — för mina barn, — barnbarn och deras barn, — för släk-

tingar, — för dem som hysa sympati för mig — och för dem som stå mig emot, — och jag bad min Himmelske Fader att han för Kristi skull måtte av idel nåd leda mig och dem på den rätta vägen, den väg som leder till "målet och segerlönen, som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus." (Fil. 3: 14). —

Just då ringde i mina öron en sång. Jag hade sjungit den förr och i min portfölj låg noterna till den. Jag sjöng sången nu för mig själv ensam i våningen — tidigt på morgonen — gång på gång. Jag kunde inte släppa sången under hela dagen. Jag sjöng den för vännerna Liiro i deras hem, före mötets början. "Sjung den sången på mötet i afton", sade de. Jag bad syster Saara och broder Wainö att översätta sången till finska, vilket de gjorde. Jag sjöng sången på mötet i Helsingfors under en paus i mitt långa föredrag över ämnet: "Vad är Sanning." Guds Ande var närvarande och talade till både mig och åhörarna.

Sången, som jag inte kunde släppa och som ännu ljuder i mitt inre handlar om "HÄRLIGHETENS MORGON". Så här lyder den på svenska språket:

HÄRLIGHETENS MORGON.

(Sjungnen av Einar Dominique vid
mötet i Helsingfors 8/7 1956).

En gång skall härlighetens morgon randas
Då alla jordens dunkla skuggor flytt.
Då dimmhöljd nejd i evig klarhet strålar
och mörkret är i solljus dag förbytt.

K ö r: O, ljusa morgon, dig jag längtar skåda,
från jordens nöd och natt jag trår till dig.
O, låt en strimma av din glans mig hinna,
när mörk och enslig blir min pilgrimsstig.

Ej mera sorg och lidande då finnas.
Ej någon smärta själens inre tär.
Ej längre stormig bölja hotfullt brusar.
Ej mer vi skiljas från varandra där. — K ö r.

Då skall jag se, vad här i tron jag anat,
de sköna ängder, mina drömmars land.
Där stilla frid och evig sällhet råda,
och löst jag är från varje jordiskt band. — K ö r.

Vad salig fröjd, när Jesus mig välkomnar.
Hans milda blick mitt öga möta skall.
Förklarad, fri, ibland de frälsta skaror,
jag dväljas får i evigheten all. — K ö r.

Översatt till finska språket är innehållet följande:

KIRKKANDEN AAMU.

Kerran on kirkkanden Aamu sarastava,
Jolloin kaikki maan synkät varjot poistuu.
Kun sumun peittämä sentu ikuisessa kirkkandessa säteilee
ja pimeys on vaihtinut aurinkoisen päivään.

K u o r o: Oi sa valoisa Aamu, sinut kaipaen nähdä,
maan hädästä ja yöstä minän olentaudun. Sinua kohti,
Oi Salli yhdenkin satun Sinuu loistastasi luokseni
saapua silloin kun
kun pimeys ja yksinäisyys peittää mun polkuni.

Ei silloin enää surua eikä kärsimystä ole.
Ei mitään sielun tuskoa sydämen syvällä tunnu.
Ei enää myrskyt uhkaavana raivoa aimuska
silloin enää toisitamme erottandu siellä. — K u o r o.

Silloin olen nähevä mitä täällä uskossa aavistin
minun ihanat mittyni, minun unielnueni massa,
jossa hiljainen rauha ja ikuinen autuus vallitsee
ja olen silloin irroitunut kaikosta, mikä maahan sitoo. — Kuoro.

Mikä autuas riemu, kun Jeesus minut tervetulleeksi toivotta,
Hänen lempeä katseensa minun silmäni on kohtaava,
Vapautettuaa, vapoana toisten pelastettujen joukoissa
minä asua saam koko iankaikkisuuden. — K u r o.

(Ovanstående har översatts till finska av Saara och Wäinö Berghäll).

Det är mot denna härliga morgon som vår andes längtan sträcker sig, ibland "under suckan och vända tillsammans med hela skapelsen" (Rom. 8: 19—22). Och vi själva (Sanningens vänner?) sucka inom oss och bida efter barnskapet, vår kropps förlossning". (Rom. 8: 23). Fastän vi äga visshet, — att "om vårt jordiska tälthus nedbrytes, hava vi en byggnad av Gud, ett hus icke gjort med händer, evigt, i himmelen, — så sucka vi ändå, "längtande att överkläda oss med vår boning från himmelen." (2. Kor. 5: 1—2).

Men när vi vaknar på "HÄRLIGHETENS MORGON":

"Ej mera sorg och lidande då finnes.
Ej någon smärta själens inre tär.
Ej längre stormig bölja hotfullt brusar.
Ej mer vi skiljas från varandra där."

O, ljusa morgon, dig jag längtar skåda,
från jordens nöd och natt jag trår till dig.
O, låt en strimma av din glans mig hinna,
när mörk och enslig blir min pilgrimsstig." —

"Gud oss lede tills vi möts igen."

Jönköping i juli 1956.
Broder Einar Dominique.

De fingo leva och regera.

(Övers. från the Dawn, Aug. 1956 av br. Einar).

"Och jag såg de människors själar, som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörds och Guds ords skull . . ., dessa blev nu åter levande och fingo regera med Kristus i tusen år". (*Upp. 20: 4*).

Utsikterna till att få leva och regera med Kristus framställs för hans efterföljare på olika sätt. I Fil. 3: 14 kallas det för "den segerlön, som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus." Paulus benämner det i Hebr. 3: 1 "en himmelsk kallelse". Petrus beskriver saken i 1 Petri 1: 4 som "ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder." Och till Timoteus skrev Paulus följande:

"Detta är ett fast ord, ty hava vi dött med honom, så skola vi ock leva med honom, äro vi ståndaktiga, så skola vi ock få regera med honom." (2 Tim. 2: 11—12).

Johannes säger i vår text att dessa, som han såg regera med Kristus, voro de, vilka hade blivit halshuggna för "Jesu vittnesbörds och Guds ords skull". Själva ordet "halshuggen" är från rent naturligt ståndpunkt inte något angenämt sådant. De flesta av oss skulle därvid komma att tänka på "slaktdjur", som avlivades på dylikt sätt att deras huvud skildes från deras kroppar. Men Herren använde det. En orsak härtill är möjligen den att det i en Kristens liv gives sådana erfarenheter som icke äro behagliga för köttet, men som icke desto mindre måste bäras med tådamod, om vi en gång skola komma att leva och regera med Kristus.

Korsfästelsen praktiserades allmänt för dödsdömda fångar under den Romerska lagen, ehuru några av fångarna i Rom ansågs värdiga att avrättas genom halshuggning. Enligt traditionen hörde Aposteln Paulus till sistnämnda kategori. Tydligt använde Herren detta uttryck "halshuggna" i symbolisk betydelse, ehuru Paulus använde ordet "korsfästelse" när han skrev i Gal. 2: 19: "Jag är korsfäst med Kristus."

Både "korsfästelse" och "halshuggning" betyder livets utsläckande fastän sett från olika synpunkter.

Korsfästelsen är en symbol som representerar vårt dagliga korsbärande i Jesu Kristi efterföljd ända tills vårt kött är helt dödat.

Halshuggningen symboliserar på ett kraftigt sätt huru vi helt överlämnar vår vilja till Herren och erkänner honom såsom vårt Huvud. Därigenom dödas "den gamla människan" under det att den nya "skapelsen" följer Huvudets direktiv samt strävar efter att följa varje dess önskan.

I 1 Kor. 12:te kapitel skildrar Ap. Paulus i enkla bilder mycket av det som är inbegripet i "vår halshuggning". Han använder bilden av en människa och förklarar att Kristus är huvudet och kroppens övriga delar och lemmar utgöres av församlingen, d. v. s. de, som strävar efter att en gång få leva och regera med Kristus. Han skriver i v. 12—14:

"Ty liksom kroppen är en och likväl har många lemmar, och likasom kroppens alla lemmar, fastän de äro många, likväl utgöra en enda kropp, likaså är det med Kristus. Ty i en och samme Ande äro vi alla döpta till att utgöra en och samma kropp, vare sig vi äro judar eller greker, vare sig vi äro träalar eller fria, och alla hava vi fått en och samme Ande utgjuten över oss. Kroppen utgöres ju icke heller av en enda lem, utan av många."

Vi införlivas i kroppen "genom dopet" — inte blott genom ett dop i vatten, utan genom begravning av vår vilja, d. v. s. vi underordna vår vilja under vårt Huvud-Kristus. Vi läsa i Rom. 6: 3:

"Veten I då icke, att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död."

Med andra ord, vi veta i förväg att när vi godkänna Kristus såsom vårt Huvud genom dopet, så har vi placerat oss i ett dödstillstånd beträffande vår vilja. Vi kan i verkligheten inte föreställa oss någon som är halshuggen utan att samtidigt vara död.

Vi veta att Kristi vilja är för oss som Faderns vilja var för honom. Eller som Paulus skriver i 1 Kor. 11: 3:

"Men jag vill, att I skolen inse detta, att Kristus är envar mans huvud, och att mannen är kvinnans huvud, och att Gud är Kristi huvud."

I den 40 psalmen, vers 8 heter det om Jesus:

"Se, jag kommer, i boken är skrivet vad jag skall göra", och i v. 9:
"Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta."
Jesus visste att det var skrivet om honom i "Boken" att det var hans

Faders vilja att Jesus skulle lida och dö för människornas synder och hela hans verksamhetstid här på jorden utgjorde ett dagligt döende, ända till den stunden då han på korset utropade: "Det är fullbordat". (Joh. 19: 30).

När vi sålunda blivit döpta till Kristus och införlivats i Hans kropp, så betyder det inte blott att vi underordna vår vilja under Kristi lydning, utan även döden av vårt lekamliga liv, eller för att tala med Ap. Paulus i Rom. 12: 1:

"Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett levande, heligt och välbehövt offer — eder andliga tempeltjänst."

Detta är ett mycket allvarligt steg att taga, och det är endast genom gudomlig nåd och kraft som någon segerrikt kan utföra detta intill slutet. Men stor blir belöningen för alla de, som göra så, "ty de skola leva och regera med Kristus i tusen år."

VARA BRÖDER.

Ap. Paulus påminner oss om vikten av enighet och samverkan mellan kroppens olika delar. Vi läsa i 1 Kor. 12: 15—18:

"Om foten ville säga: "Jag är icke hand, därför hör jag icke till kroppen", så skulle den icke dess mindre höra till kroppen. Och om örat ville säga: "Jag är icke öga, därför hör jag icke till kroppen", så skulle det icke dess mindre höra till kroppen. Om hela kroppen vore öga, var funnes då hörseln? Och om den hel och hållen vore öra, var funnes då lukten? Men nu har Gud insatt lemmarna i kroppen, var och en av dem på det sätt, som han har velat".

Här framställes varje "halshuggen" kristen på ett hjärterannsokande sätt och till en läxa i ödmjukhet och godkännandet av Herrens vilja. Det kan inte jämföras med någonting i världsliga sammanhang. Det går rakt mot vårt fallna köttens tendenser och önskningsar.

I världen — t. ex. — fördömes ingen för att ambitiöst sträva efter en bemärkt plats och ledande ställning bland sina kamrater. Det är ingen som förvånar sig över eller tänker att det är felaktigt om någon, som söker ett ämbete eller förtroendeplats, reser omkring och genom agitation söker förvärva sympatier eller röster för sin sak. En man, som

önskar bliua president i USA kanske får ge ut miljoner dollars eller mera för att övertyga de röstberättigade om att just han är den mest kvalificerade för ämbetet ifråga.

Men denna uppfattning eller åskådning är fullständigt främmande för varje kristen som blivit symboliskt "halshuggen" för "Jesu vittnesbörds och Guds ords skull". Vi, som har godkänt Kristus såsom vårt Huvud och blivit lemmar i hans kropp, vilja överlämna åt Herren att placera oss just på den plats i kroppen, som han finner vara lämpligt. Kan vi föreställa oss att en naturlig kropps händer och fötter resonerar med varandra om vilka borde vara ögonen? Detta må synas orimligt, men det är just något liknande som Paulus vill fästa vår uppmärksamhet på, d. v. s. nödvändigheten av att godkänna Herrens vilja beträffande såväl dessa som andra förhållanden.

Och Paulus gör också en annan tillämpning på bilden — "Emedan jag icke är öga, så tillhör jag inte kroppen". Detta för vår tanke på något som ibland kan iakttagas bland bröderna, nämligen, om någon inte kan få just den ställning inom församlingen som denne eftersträvar eller önskar, så blir han missnöjd och börjar att tänka att han inte passar alls i församlingen eller bland bröderna. Sådant är ett bedrägligt hjärtas resonemang, och det händer ibland, att en broder, med en dylik uppfattning, senare söker att skapa en "egen liten kropp eller församling". Han kanske inte förstod att den ställning, som han i verkligheten eftersträvade, den gällde att bliua ett huvud.

Inte heller skulle någon av kroppens lemmar på något sätt undervärdera de andra lemmarnas betydelse. Här har vi också en lärdom att hämta, när det gäller broderlighet och kärleksfullt intresse gent emot hela kroppens samtliga lemmar. Dessa, som i sanning tillhöra "kroppen", oavsett vilken ställning de än må intaga, kommer att högeligen värdera varje annan lem eller medlem, utan hänsyn till huru låg deras ställning än må synas vara.

När allt kommer omkring så är det en ära att över huvud taget få tillhöra "kroppen" eller församlingen. Allt beror ju på nåden, på Guds nåd genom Jesus Kristus. Och enär Gud har placerat varje lem i "kroppen" såsom det har behagat honom, hur lämpligt är det inte då

för oss, att vi inse och erkänna betydelsen af alla våra bröder i Kristus, utan hänsyn till deras begåvning eller den plats i "kroppen", där Gud har insatt dem.

Paulus fäster uppmärksamheten på den riktiga uppfattningen i denna sak, när han i 1 Kor. 12: 23—26 skriver följande:

"Och de delar av kroppen, som tyckas oss vara mindre hedersamma, dem bekläda vi med så mycket större heder, och dem som vi blygas för, dem skylä vi med så mycket större blygsamhet, under det att de andra icke behöva något sådant. Men när Gud sammanfogade kroppen av olika delar och därvid lät den ringare delen få en så mycket större heder, så skedde detta, för att söndring icke skulle uppstå i kroppen, utan alla lemmar endräktigt hava omsorg om varandra. Om nu en lem lider, så lida alla de andra lemmarna med den, om åter en lem äras, så glädja sig alla de andra lemmarna med den."

Hur annorlunda är inte detta gent emot de "baktalande försök" som ofta kommer till synes i världen, när det gäller att förvärva en aktad och ledande ställning ibland människorna. Vilken oerhörd förvandling måste det inte äga rum i hjärtana av dessa som bliva "halshuggna", d. v. s. underordna sig Kristi ledning, med allt vad detta innebär av ödmjukhet och lydnad för Guds vilja i att förena sig med dem, som Herren har kallat, utan hänsyn till deras begåvning eller om de på något sätt når upp till det mått, som vi påsatt våra ideal.

En världsligt sinnad människa tycker om att vara personligen beaktad med s. k. "stora" män eller kvinnor. t. ex. statsmän, skådespelare eller idrottsstjärnor etc. Den som blivit inbjuden av Presidenten eller av någon av de ännu kvarlevande kungarna på jorden eller furstarna, anses vara en mycket betydelsefull person.

Men hur helt annorlunda är det inte bland Kristi kropps lemmar. Om Jesus själv frågades det: "Har då någon av rådsherrarna trott på honom?" Nej, naturligtvis inte. Hans lärjungar voro blott vanliga människor — fiskare och liknande. Visserligen fanns det en läkare — Lukas — och det fanns en Paulus, en "Fariséé" bland Fariséerna. Men i stort sett kanske vi inte kunde nämna något enda namn, om vi bleve tillfrågade om vilka berömda människor i denna världen, som tillhöra vår krets.

Där har vi Syster Gertrud, en enkël men duglig husmor, och vi har Syster Hulda, en fattig arbetareänka. Vi har broder Erik, en enkel men

duglig timmerman och broder Emil, en f. d. lantbrukare, nu till åren kommen men nitisk i Sanningen och Herren innerligt hängiven. O, vilket kungligt sällskap! Alla dessa höra till en Konungs sällskap. De äro i sanning mycket förtrogna med honom. Han för deras talan inför "Nådens tron". Han är deras äldre Broder och deras Brudgum. I sanning, dessa älskliga vänner, fastän okända i världen, äro alla av konungslig börd, barn till den STORE KONUNGEN JEHOVA. De hålla nu på med att öva sig uti att "leva och regera med Kristus under tusen år.

FÖR VITTNESBÖRDET OM JESUS.

När Ap. Paulus begagnar ordet "kropp" som bild, så har han därmed också gjort det klart för oss att varje lem i kroppen har ett arbete som den skall utföra. Vi kan inte vara i "kroppen" med mindre än att vi äro verksamma. I det vi blicka upp mot Huvudet för vår ledning, hör vi honom säga till oss, att vi skola vittna om honom. Sanningen skall överbringas till varandra och till världen. Att vittna om Sanningen är ett betydelsefullt verk, som hjälper oss att betona behovet av ett harmoniskt samarbete mellan alla lemmarna i "kroppen. Jesus bad för sina lärjungar: (Joh. 17: 17—21).

"Helga dem i sanningen. Ditt ord är sanning. Såsom du har sänt mig i världen, så har ock jag sänt dem i världen. Och jag helgar mig till ett offer för dem, på det att ock de må vara i sanning helgade. *Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig.* Jag beder att de alla må vara ett, och att, såsom du, Fader, är i mig och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro, att du har sänt mig."

Vi förstår, naturligtvis, att världen i stort inte kommer att bli övertygad om, att Gud har sänt Jesus till att vara deras Återlösare och Frälsare, förrän under Rikets tidsålder. Men vi skola nu förbereda oss på detta framtida verk i att upplysa världen, och Herren ger oss praktiska prov på vår hänförelse för hans sak genom att bjuda oss att vara hans vittnen *nu*. Det är därför som vår text talar om att vi äro "halshuggna".

Såsom "halshuggna" efterföljare till Mästaren måste vi med nödvändighet vara lemmar i hans "kropp", i annat fall har vi inget Huvud alls. Detta betyder att alla "halshuggna" kommer att verka eller arbeta

tillsammans i det allmänna vittnes-arbetet. Det är ju sant, att vi skall vittna om sanningen i egenskap av enskilda individer, men om vi skola "leva och regera med Kristus" så måste vi, såsom enskilda lemmar i hans kropp, lära oss att underordna oss varandra, och framför allt vårt nya Huvud, Jesus Kristus.

Uttrycket "för" "Jesu vittnesbörd" säger oss tydligt att detta är den viktigaste anledningen till vår "halshuggning". Vi måste inte bli "halshuggna" för att besöka möten eller för att studera Bibeln. Vi besöka möten och studera Bibeln för att vi skall bli mer fullkomligt förtrogna med Guds vilja och sålunda bli mera i samma linje med angivningarna från vårt nya Huvud, Jesus Kristus. I vår "halshuggning" gav vi upp våra egna planer och strävanden och vi kände ett behov av att ivrigt söka Herrens planer och förstå hans vägar. Detta måste vi fortsätta med för att vi skall kunna arbeta i harmoni med honom och med våra medbröder —, de övriga lemmarna i "kroppen".

(Forts. i nästa nr).

Det danska Konventet eller Stævnet i Slusemøllen

hölls i år under tiden 4—8 augusti på sedvanligt sätt. Undertecknade hade glädjen och förmånen att även i år få (det var nu det femte året i följd jag fått deltaga i detta konvent) möta de kära vännerna, som årligen samlas i det andligt underbara Slusemøllen. De vänner som samlas där år efter år blir ju så förtrogna med varandra, så att gemenskapen blir som vi alla tillhörde en och samma familj. Och djupast sett så höra vi ju alla till samma kungliga familj.

Det fanns åtskilliga vänner som jag saknade, några hade förhinder att komma i år. Andra hade fått hemförlovning och kallats från den stridande och kämpande församlingen på denna sidan förlåten för att bli förenade med den triumferande församlingen på den andra sidan förlåten. Bland dessa som jag räknade till mina personliga vänner märkte jag:

Syster Elise Larsen från Hjörning i vars hem jag tillbringat ett andligt, rikt givande dygn för några år sedan,

Syster Eulalia Petersen från Fruens Bøge. Hon var en offervillig Sanningens vän även till den svenska Dagningen, och

Syster Edel Henriksen som avled den 5 maj i år. Hennes glada leenden och omtanke för sin make Ludvig Henriksen från Nyborg är något som man sent kan glömma. Det var gripande att se hur min gamle vän, broder Henriksen, sörjde sin hemgångna maka och med en viss ångslan och oro vandrade av och an bland vännerna. Om dessa rader når denne min vän, eller någon annan av våra vänner som befinner sig i liknande situation, skulle jag vilja nu minna om en sång, som jag sjöng vid senaste stavnet:

En gång skall härlighetens morgon randas,
då alla jordens dunkla skuggor flytt etc.

Ej mera sorg och lidande då finnas . . .

Ej mer vi skiljas från varandra där.

(Se sången i sin helhet under rubriken: "Till sanningens vänner i Finland).

Bröderna Herman Larsen, Hasselgård och Axel framburo den oförfalskade sanningens budskap med stor frimodighet. "Der Tagesanbruch" (den tyska Dagningen) hade sänt en mycket älsklig broder som deras representant. Broder Hagelsteins hela väsen, hans föredrag och gripande livsöden rörde oss alla djupt. Jag fick manuskriptet till hans föredrag, som var rikt på djupa tankar, och skall vid tillfälle söka återge en del av dessa i Dagningen. Även Broder Emil Anderssons föredrag var tankeväckande och detta kommer att återges under Stockholmskonventet. Vi fick även stifta bekantskap med några nya, unga vänner från Viborg, nämligen makarna Mårtensen. Av dessa symboliserade broder Mårtensen sin invigning med Kristus genom dopet, och det utgjorde ett värdigt andligt inslag i Staevnet. Slutligen minns jag besöket hos några gamla vänner, å ett ålderdomshem några mil utanför Slusemöllen, dit broder Axel körde mig och broder Herman och Syster Karen, för att uppbygga dessa kära gamla med sång och tal. En liten sångstund för personalen fick även plats på programmet. Detta har

blivit något av en tradition i Slusemöllen. Gud allena äran. Allra sist minns jag Syster Dina, som drivande och verkställande kraften i och omkring Staevnet i Slusemöllen. Med mitt hjärta fullt av tacksamhet till Gud och vännerna vände jag åter till mitt hem i Jönköping och plikterna som väntade mig där.

Broder Einar.

VILKEN UPPGIFT HAR BIBELSTUDIESÄLLSKAPET DAGNINGEN OCH TIDSKRIFTEN DAGNINGEN? HUR BEDRIVES VERKSAMHETEN OCH VILKET ÄR DESS MÅL?

Det inträffar understundom att dessa frågor riktas till oss, och då vi nu kommer att samlas till konvent i Stockholm under tiden 1—3 september 1956 så kan det vara lämpligt att nu besvara dessa frågor, om ock i största korthet.

På tredje sidan av Tidskriften Dagningens ytteromslag finns en redogörelse för vad denna är och verkar för. Man får där reda på att Dagningen är en svensk Tidskrift som samverkar med liknande motsvarigheter i vissa andra länder. Den är alltså obunden och oberoende av varje som helst sekt eller samfund. Dagningen tryckes nu i en upplaga av 500 ex. månatligen, men influtna prenumerationsavgifter täcka ännu inte kostnaderna för tryckning, porto och expediering, fastän allt redaktionellt arbete utföres frivilligt och utan avlönad personal. Då därtill kommer att inga betalda annonser införas, så skulle det ju inte vara möjligt att fortsätta Tidskriftens utgivande, om det inte funnes trogna sanningsvänner som ville stödja densamma ekonomiskt.

Dagningens verksamhet och dess mål är baserat på de grundsatsen, som finnas angivna å ytteromslagets sista sida.. Dess *uppgift* är att verka för "förberedandet, danandet och fullkommandet av dem, som tror på Kristi försoningsverk. Vi tror att detta är den kristna församlingens största uppgift i närvarande tid.

Vi tror inte att det finns några kyrkor, samfund eller organisationer som framför några andra med fog kan vara Kristi församling, ehuru det säkert finns enskilda kristna i dem alla,

Vi tror inte att någon mänsklig organisation kan tillförsäkra sina medlemmar någon annan säkerhet för nuvarande eller kommande tidsåldrar, än den som en levande tro på Jesus Kristus skänker,

Vi tror att vårt samfund är i himmelen,

Vi tror på en himmelsk salighet för den lilla hjorden och

Vi tror att världens hopp består i de välsignelser av kunskap och tillfällen som skola komma alla dem till del, vilka vilja lyda Kristus, under Hans tusenårsregering.

Vi tror att Bibeln är Guds ord och i likhet med aposteln Paulus "tror vi *allt*, som är skrivet i lagen och profeterna".

Vi studerar i synnerhet det profetiska ordet, vilket vi betraktar såsom ett ljus, som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i våra hjärtan."

Dagningens Bibelstudiesällskap består av församlingar, grupper och enskilda, vilka betrakta nu nämnda grundsatser såsom den "närvarande Sanningen". De benämnas vanligen för *Sanningens Vänner*, inte därför att de äro mer sanningsenliga än andra kristna människor, utan därför att de målmedvetet studerar denna Sanning.

Tidskriften *Dagningen* är deras sammanhållande organ, men inga organisatoriska band håller dem samman. Det är blott kärleken till Kristus och hans sanning som är det sammanhållande bandet, och det kallar Paulus i Kol. 3: 14 för "*fullkomlighetens sammanhållande band*."

Det är dessa människor som kommer att samlas till konventet i Stockholm under tiden 1—3 september 1956.

Vi tror även att vår Himmelske Faders välbehag och välsignelse skall vila över detta konvent och varje dess deltagare.

Dagningens Red.

OBS. Utsändandet av detta nr av *Dagningen* har fördröjts på grund av försenad leverans av omslagen från USA, där de tryckas. Äldre restlager av outnyttjade omslag har därför i stället måst tagas i anspråk.

Red.